

...EN HIER IS DE EERSTE AFLEVERING IN DE DERDE JAARGANG VAN

E I G E N

K O K E R

het Schoolblad van het St. Werenfridus-lyceum te Hoorn, onder redactie van Corrie van Kleef, Piet Zwartkruis, Wim Lippits, Mieke Rive, Herman Welkers en Drs Evert Jan Koning, leraar-adviseur.

17 October 1950

E n v a n j e u t r e m i f a s o l l a l a

Nee, zo begint niet de hymne ter ere van Sint Werenfridus, de patroonheilige van onze school. Dat is jammer, want het is een aardige melodie en een meditatieve tekst. Maar wat nog jammer-der (als iedereen deze uitdrukking begrijpt, waarom staat hij dan niet in de nederlandse spraakkunst?!) is, dat is, dat (afgekort: d.i.d.) geen onzer leerlingen waarschijnlijk ooit de hymne van Sint Werenfried heeft horen zingen. Maar dat is hun schuld niet - moet ie zijn feest maar niet in de vakantie vieren! Nee, dan de Rector! Die is jarig. Juist omstreeks de tijd dat het eerste nummer van een nieuwe jaargang van Eigen Koker ter perse gaat! Fijn aan gevoeld! En daarom - natuurlijk niet daarom alleen! - beginnen wij dit nummer met de hartelijke gelukwensen aan onze rector op zijn ...ste verjaardag. Eigenlijk moet je na zo'n gezegde nog een heleboel gezegdes zeggen, maar die kunnen, als je 't goed bekijkt, tenslotte allemaal worden samengevat - en dat doen we dus: - in de eerste regel van heel iets anders dan een hymne: O, wat zijn wij heden blij !!! RED.

~~~~~
ZO DE OUDEN ZONGEN, PIEPEN DE JONGEN ...

- 1) Grootvader is als jongen
ook op school gegaan
en heeft, toen ie stout was,
in de hoek gestaan.
- 2) Een meester met een knevel heeft hem heel wat
en een hoge boord keren
het alfabet overhoord.

3. Maar oei oei oei als grootva
zijn les niet had geleerd
dan stond de adamsappel
van meester heel verkeerd.
4. Dan daalde z'n lorgnetje
tot zijn grote teen
en grootva zakte 't liefste
door de aarde heen.
5. Hij moest naar de bovenmeester
en die keek heel boos
en af en toe dan nam hij
een snuifje uit zijn doos.
6. Als hij zo 'n uurtje
te preken had gestaan,
kon Grootva met een straflei
weer naar huis toe gaan.
7. Nu, na vele jaren,
gaat Jantje naar 't "hok"
en heeft 't als waardig kleinzoon
met iedereen aan de stok.
8. Een leraar zonder gezichtshaar
met zijden sokken aan
zal hem telkens vragen
wat Napoleon heeft gedaan.
9. Hoe je "rosa" moet verbuigen;
wat "koestaart" is in 't frans;
waar Lutjewinkel is gelegen.
En Jan is heel wat mans!
10. Maar oei oei oei als Jantje
zijn les niet heeft geleerd,
dan zit het nieuw gebit van
de leraar heel verkeerd.
11. Dan daalt de newlook-bril
tot zijn kleine teen
en Jantje zinkt het liefste
door grond en alles heen.
12. Jan moet naar de "baas" toe
en die kijkt heel boos
en af en toe dan neemt hij
een Karel I'tje uit zijn doos.
13. De wereld gaat nu sneller,
2 minuten en Jan is klaar
maar voor een hele middag
is Jantje de sigaar!.

EEN STUKJE SCHRIJVEN VOOR EIGEN KOKER:

W a a r o m ? W a a r o v e r ? H o e ?

De goede God die beter dan wie ook, het beste met alles voor heeft, schiep de mens met geen ander doel dan het hoogste en edelste doel dat er is: God zelf. Immers, de mens moet hier op aarde er naar streven steeds beter d.i. volmaakter te worden, zó volmaakt dat God hem ten slotte waardig keurt om in de hemel door God eeuwig vervolmaakt en gelukkig te zijn. En omdat God vele mensen heeft geschapen met hetzelfde doel op dezelfde aarde, is het valzelsprekend dat de mensen niet alleen zich zelf maar ook elkaar beter trachten te maken. Jullie denken misschien dat ik een preek ga houden in plaats van over stukjes in ons blad te schrijven. Maar als je vlug vooruitdenkt, begrijp je vast al waar ik heen wil. Want als wij dan als voornaamste taak van God hebben gekregen onszelf EN elkaar beter te maken, geldt dat natuurlijk ook, wanneer wij iets in Eigen Koker schrijven.

Onszelf: zeg dus niet ik kan niet schrijven, maar probeer of 't niet tòch kan, en wie 't een beetje kan, moet eens proberen of 't niet nog beter kan. Want zo word je er zelf beter van!

Elkaar: Wanneer de redactie jouw stukje dus niet opneemt, word dan niet boos maar bedenk, dat ook de redactie moet streven van beter naar best.

Als je er zó over denkt, zal het schoolblad er wèl bij varen. Je zult het dan niet misbruiken zoals elders wel gebeurt. Heb je eens wat met een leraar (want geen leraar is al volmaakt!) of ruzie met een medeleerling (die niet zo'n brave Hendrik is als jij bent!) of iets tegen de school (die geen paradijs is), spreek er dan over met b.v. de rector maar zwijg er (soms) over in het schoolblad. Want z'n hart eens luchten, doet 'n mens goed, maar het "luchtje" de school in blazen is minder aangenaam voor anderen. In een schoolblad alles maar ophemelen is liegen, laten wij het daarover eens zijn. Maar niet iedere waarheid is geschikt om door wie dan ook aan wie dan ook gezegd te worden. Een dokter zegt toch ook maar niet zo tegen 'n patient: jij gaat dood! Zwijgen is wijs in dit geval

en wijs is waar in ieder geval. En het zijn domme mensen die zich altijd beroepen op: "t is de waarheid!"

Maar waarover moeten wij dan schrijven? Natuurlijk over die waarheden waarvan we zeker weten dat wij er allemaal mee gebaat zijn. Iets moois dus, want mooi is die waarheid waarvan we zelf overtuigd en beter geworden zijn en waarvan we anderen kunnen overtuigen en beter maken. Als je daarbij dan tevens de kunst verstaat het juiste woord op de juiste plaats te zetten, ben je een woordkunstenaar bij de gratie Gods! Denk niet dat je, om mooi te schrijven, je hoofd schuin moet houden en met je ogen moet smachten; dat is gekheid. Schrijf wat je weet en weet wat je schrijft en doe het met overtuiging. Wat zal dan onze "Eigen Koker" een modelschoolblad worden! En daarom....schrijf eens een stukje voor Eigen Koker! EJK.

*****

S c h o o l l i e d

Het schone land West-Friesland,
West-Friesland aan de zee,
waar 'n onmeet'lijke hemel
zich uitspant boven bont vee,
dat vredig loopt te grazen
in glanzend groene wei;
mijn hart blijft jou behoren,
West-Friesland, te allen tij!

In 't schone land West-Friesland
werd onze school gesticht,
ons Werenfriduslyceum,
die school vol zon en licht!
En alle jonge West-Friezen
voelen zich hier één,
slaan zich met vereende krachten
door de moeilijkheden heen.

Waarheen 't lot ons leide,
wij staan in Christus pal,
bezield met eender geestdrift,
wat ook gebeuren zal!

En het Werenfrid-lyceum
zal met God stormen weerstaan!
Groei en bloei in West-Friesland,
't Sal waerachtig wel gaan!

WIM SMIT.

T e a m g e e s t

Wanneer is er teamgeest?

Als enige jongens of meisjes in 'n clubje kameraadschap-
pelijk met elkaar omgaan en niet 'n ander bij zich zelf ech-
ter stellen. Dat is de ware teamgeest, die je, helaas, niet
vaak op scholen vindt. Misschien wel 't minst op openbare
scholen, waar de zoon van een communist naast het bankiers-
zoontje zit. Op protestantse en katholieke scholen is dat
anders. Daar heb je 'n band die allen samenbindt: de gods-
dienst. Op zulke scholen kunnen de meesten wel met elkaar
overweg. Als je van een school komt, die al vrij lang be-
staat en waar de teamgeest op 'n behoorlijk peil staat, en
op een andere school gaat, die niet zo lang bestaat, dan
merk je dat er nog maar weinig - maar toch 't is er!
Op de vorige school was het ook niet alles! Er waren 2
partijen: Hbs en gymnasium. Er leek een veete tussen die twee
te bestaan. Jonge heethoofden uit lagere klassen lagen na-
tuurlijk wel eens met elkaar overhoop; de ouderen uitten
hun "vijandschap" sportiever op het sportveld. Zo moet het
ook hier op school worden. Dan wordt het 'n fijne sport.
Maar daar moet iedereen aan meewerken, de leraren inclus.
Op je eentje kom je er niet. En...als we dat doen, is er
al teamgeest omdat we er samen naar streven!

JAN PIET VAN DER KNAAP.

H a a s t t e l a a t!

Eens over 'n jaar of tien, toen ik met mijn solex door
Gods schone natuur reed te dromen,
hoorde ik als mede het geruis van de bomen;
carrilonnetjes
van waterstofbommetjes
luiden...

Ik dacht; potverdikkie, wat mot dat beduiden?
En ik reed resoluut
met een kalm vaartje van 7000 mijl per minuut
op 't zacht geklingel
nog voorafgegaan door stoombommetjesgepingel
af.

Gauw had ik in de smiezen
dat Uncle Sam een vrouwtje uit ging kiezen.

Aan Mevrouw van Rusland was de eer!

U snapt, dat liet men niet zonder meer!

Sinds dat knockpartijtje op Korea waren ze al verliefd op elkaar geweest.

Het werd dus nu een reuze feest!

Tot nu toe ging 't prachtig in zijn werk.

't Was net op tijd; 't stel kwam juist uit de kerk

Oom Sam z'n poppedijntje

droeg om heur haar een allerliefst ijzeren gordijntje.

John Bull en Marianneke hadden na lang zeuren en vragen de sleep mogen dragen.

Maar daar opeens, zag ik dat goed?

daar kwam 'n heer met 'n heel hoge hoed.

Ik slaakte nog vlug 'n zucht

en vloog maar gauw op de vlucht,

want die hoed was me veel te berucht.

Heer Rustenburg was namelijk de eigenaar.

~~tot~~: mijn positie was vreselijk naar.

~~aan heel~~ vriendelijk riep hij me na: beste meid,

~~minuten~~ over half negen is de tijd.

En over één minuut, weet je nog wel?

gaat de eerste bel.

En toen opeens... ja toen.... niets hoor!

Ik drukte alleen maar snel

op die akelige knop van m'n wekker, vanwege 't geschel!

TRUUS VAN DER VLUGT.

E e n k i j k j e i n d e h e m e l.

Ooit in de hemel geweest? Niet? Nu ik wel, hoor!

Luister maar. - Ik kwam aan bij de hemelpoort: klop,

klop... En jawel, daar rammelde de sleutelbos al, die me

opeens aan meneer Rustenburg deed denken. Enfin, lang

tijd om na te denken had ik niet. Daar zwaaide de deur

al open en stond me zowaar Sint Petrus in vol ornaat

aan de ingang. Ik keek met grote ogen naar hem op; wat

'n prachtige baard en 'n lange rokken. Toch 'n koddig

gezicht zo 'n man met lange rokken en toch geloof ik

niet, dat een pantalon en colbertjasje hem mooi zouden

staan. Petrus zei: "Zo en wat kom jij hier doen?" Nou,

ik wilde vanzelf graag in de hemel. Maar dat bleek niet zo-
 maar te gaan. Na lang zoeken in gouden en zwarte boeken
 bleek toch dat het gouden 't won! ik had blijkbaar nog niet
 eens zo heel slecht geleefd. 'En toen mocht ik naar binnen.
 Sjonge, sjonge, wat 'n pracht! Tegen de zoldering grote lam-
 pen en o...ik kan 't niet allemaal meer vertellen. Nu,
 dacht ik bij mezelf, ik zou toch wel eens even m'n patroon-
 heilige willen spreken, want ik heb nog nooit van haar ge-
 hoord. Dus ik maar in m'n eentje op zoek, maar tja, nergens
 te vinden vanzelf; ze zat bepaald een paar hemels hoger dan
 ik. Ik maakte onderhand een praatje met allerlei slag van
 mensen, bruine, zwarte, gele en zelfs groene, (dit is be-
 paald een ras dat nog ontdekt moet worden!). En het aardige
 was dat we elkaar allemaal verstonden. Toen komt opeens een
 heel grote kerel naar me toe-ik geloof dat het een binnen-
 gesmokkelde communist was. Hij grijpt me vast en slingert me
 zo in een groot gat. "Jij hoort hier niet", snauwde hij. En
 daar tuimel ik naar beneden. "Au, m'n hoofd" - "Hé zeg,
 geef me mijn dekens eens even terug", hoor ik dan opeens
 boos roepen. Aha! Nu begrijp ik het, ik ben uit m'r
 tuimeld. Versuft en met een flinke buil op m'n achterhoofd
 stap ik weer m'n bed in. Toch jammer, ik vond het in de he-
 mel juist zo leuk! ~~~~~ VERA DEKKER.

D e v o d d e n k a r.

Met een smak werd een oude ijsmuts
 op de kar van een voddeman gegooid en viel naast een bal-
 jurk.-„Zeg wil je wel eens gauw weggaan! Weet je wel dat
 ik een avondjapon ben", zeide de jurk en vol trots liet zij
 haar zijde kraken. "Ach doe niet zo hatelijk", zei een oude
 varte mantel die naast haar lag en die van goede afkomst
 te zijn, want ze had 'n kraag van bont. "Stel je niet zo
 an", mejuffrouw Mantel. Ga jij dan naast die vieze muts zit-
 ten, ik ben daar te hoog voor, begrepen!" „Moet ik jou eens
 vertellen hoe ik op deze kar terecht ben gekomen? En ze
 begon: "Vroeger stond ik in de etalage van een deftige
 modezaak. Daar komt een moeder met een dochter aangekuierd.
 "O Ma", gilde de dochter over de straat: "kijk toch eens
 wat een beeldje". Ja en dat was ik, moet je weten. De moe-
 der was het blijkbaar met de dochter ten volle eens en zei

maar: "ja, hoor, 't is 'n schattje!" En ze stapten de winkel in. Ik werd uit de etalage haald; de dochter trok mij aan en was zeer tevreden: "O, jij zit me als aangegoten en de kleur past zo goed bij m'n jurk". Een mooie toekomst lag voor me open. Ik ging van het ene bal naar het andere en van de ene fuif naar de andere, maar tenslotte kreeg de dochter genoeg van me. Ze wilde wel weer eens wat nieuws hebben en zodoende werd ik aan de voorman gegeven, niet omdat ik een vod was maar omdat ik te veel was. En zo ben ik hier beland", zuchtte de baljurk en liet haar zijde nog eens rit-selen. Het karretje reed maar door en stopte in een smal straatje voor een tweedehandswinkel. Daar bracht de baljurk nog een aardig centje op en de mantel, de muts en de andere rommel kwamen te recht bij een groothandelaar in lommen.

ANNIE DEKKER.

En hier komt GILFEL VERBEEK met LING-PO
-as poq, een b e e r, v e r v o l g v e r h a a l.
aan de oever van Ling-po.

De kajuit van de chinese jonk Ts'in zat kapitein Ling-ro in zijn logboek te werken. Een kaarsvlammetje tovert spookachtige schaduwen op de wand. De hut waarin hij zich bevindt, is gestoffeerd met opgezette dieren en kasten met allerlei interessante dingen als musketten en kromzwaarden. De kapitein is gekleed in een ruwleren jas en zijn nors gezicht met spleetogen maakt van hem een sombere dreigende verschijning. Wij kijken toch maar over zijn schouders heen en lezen in het logboek:

13 Maart 1635

Rijke buit gemaakt in de buurt van Gibraltar.

Twee galjoenen geplunderd. Het is meegevallen.

De weerganger en een kanonnier zijn gewond.

De ra stukgeschoten. Verder geen schade.

Tsjang-tsjin.

Voor de kajuit staan twee stoere piraten op wacht, elk gewapend met een piek, kromzwaard en dolken. Opeens komt er een man aangalopperen, een arm verbonden in een doek. "Vijand in zicht", schreeuwt hij naar de piraten. Een van hen vliegt naar de deur en klopt driftig,